

ἢ δι' ἧς ἂν τις ἀγαθὸς τῆτο γένοιτο, ὃ καὶ δοκεῖν βέ-
λοιο. Ὅτι δ' ἀληθῆ ἔλεγεν, ὧδε ἐδίδασκεν·
Ἐνθυμώμεθα γὰρ, ἔφη, εἴ τις, μὴ ἂν ἀγαθὸς αὐ-
λητῆς, δοκεῖν βέλοιο, τί ἂν αὐτῷ ποιητέον εἴη;
ἄρ' ἔ τὰ ἔξω τῆς τέχνης μιμητέον τῆς ἀγαθῆς αὐ-
λητάς; καὶ πρῶτον μὲν, ὅτι ἐκεῖνοι σκεύη τε καλὰ
πέκτηνται καὶ ἀκολέθης πολλὰς περιάγονται, καὶ
τέτω ταῦτα ποιητέον· ἔπειτα, ὅτι ἐκεῖνους πολλοὶ
ἐπαινῶσι, καὶ τέτω πολλὰς ἐπαινέτας παρασκευα-
στέον. ἀλλὰ μὴν ἔργον γε ἔδαμῶ ληπτέον, ἢ εὐθύς
Ε 3 ἔλεγ-

ἀγαθὸς τῆτο γένοιτο, ὃ καὶ δο-
κεῖν] Haec est lectio Iunt. et co-
dicum Vindob. praeter ὃ, quod
abest, a praec. syllaba absorptum.
Recepi vero, sensu postulante, ὃ
ex Brodaeii lectione, quemadmo-
dum Gesnerus in Chrestom. sua
ipsius coniectura ductus dudum
idem edidit. Certe hic modus lo-
quendi est Xenophonticus: v. c.
infra II, 6, 39 Ὅ ΤΙ ἂΝ βέλῃ
δοκεῖν ἀγαθὸς εἶναι, ΤΟΥΤΟ
καὶ γενέσθαι ἀγαθὸν πειρᾶσθαι:
Cyrrop. I, 6, 22 Οὐκ ἔστιν συντο-
μωτέρα ὁδὸς περὶ ὧΝ ἂΝ βέλῃ
δοκεῖν φρόνιμος εἶναι, ἢ τὸ γενέ-
σθαι περὶ τῶν φρόνιμον: de
Mag. Eq. VI, 4 εἰ, ὅποσα ἐκείνοις
παρανοίη, αὐτὸς ταῦτα βέλτιον
ἐκείνων φαίνοιτο ποιῶν. Atque ὃ
καὶ eleganter significat ὃ ἂν. vid.
Ind. Cyrrop. voc. καὶ. Sed in Ald.,
Paris. et Steph. legitur ἀγαθὸς τε
γένοιο, καὶ μὴ δοκεῖν. Haec le-
ctio haud dubie, semel neglecto
illo ὃ, aut illo τῆτο ob scriptu-
rae compendium corrupto in τε,
ad sensum adiuvandum est ficta.
Reiskius quidem hanc tueretur, in-
tellecto μόνον post μὴ, sed τε —
καὶ non satis commodum efficit
sensum, et Xenophon potius scri-
psisset μόνον quam intellexisset, ut
Oecon. X, 9 ὡς ἂν τῷ ὄντι καλῆ
φαίνοιτο, ἀλλὰ μὴ μόνον δοκοῖη.
Ernestus eandem defendit lectio-
nem, sed τε mutato in τι. Et

plane, inquit, sic est IV, I ult. εἴ
τις οἶεται διὰ τὸν πλῆτον, μηδὲν
ἐπιστάμενος, δόξειν ΤΙ ἀγαθὸς
εἶναι, ἢ μηδὲν ἀγαθὸς ὦν, δοκεῖν
εὐδοκιμήσειν. Et ita esse a Xeno-
phonte, valde probabile efficitur
ex eo, quod huius dicti fundus
est versiculus Aeschyli in Ἑπτὰ
ἐπὶ Θ. v. 598 de Amphiarao: ἢ
γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι
δέλει. Unde ducta sunt haec Pla-
tonis de Rep. II, p. 361, ἀνδρα
ἀπλῶν καὶ γενναῖον, κατ' Αἰσχυ-
λον, ὃ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἐθέλοντα.
Et hinc rursus Philemonis illud
fragm. incert. ὅστις ἄδολον γνη-
σίαν τ' ἔχει φύσιν, εἶναι δίκαιος,
κ' ὃ δοκεῖν εἶναι θέλει. Substitu-
tῶ δίκαιος genus, ἀγαθὸς τι, ha-
bet ipsissima Xenophontis verba.
Itaque hoc praetuli. Haecenus Ern.
Quod si haec emendatio tibi pla-
cet; etiam post μὴ intelligi debet
μόνον. In Florent. A est τι γέ-
νοιο, καὶ δοκεῖν. In Paris. I τῆ-
το γένοιο. In Paris. 3 omissum
est τι.

§. 2. ἔργον γε] Valckenarii
coniecturam ἔργον legentis recte im-
probavit Zeune. Est enim hic ver-
bum ἐργολαβεῖν disiunctum, quod
infra coniunctum legitur. In loco
plane gemino Cyrrop. I, 6, 22 legi-
tur: ὅπῃ ἂν πείραν, δοίης, ἐξελη-
λεγμένος τ' εἴης, καὶ προσέτι ἀλα-
ζῶν φαίνοιο. Est ergo sensus: non
oportet opere conducendo et fa-
ciendo